

Landskap: *Halland* Upptecknare: *Ebbe Nilsson, Lävne*
 Härad: *Höök* Berättare: *Gottfrid Gustafsson, Kvarnhult*
 Socken: *Höishult* Berättarens yrke: *f. d. landbrukare*
 Uppteckningsår: *1960* Född år *1877* i *Höishult*

Biografiska uppgifter om berättaren. s. 1
 Abätning av Stubbhults by. s. 3.
 Vargar. s. 3-4
 Ljung och dess användning m. m. s. 3-5.
 Präskotillverkning. s. 5
 Gårdfarvårdare. s. 6.
 Hemstickning av tröjor. s. 7.
 Skolgång. s. 7
 Spöken vid Tingaliden. s. 9.
 Jakt. s. 9.

Gottfrid Gustafsson bor tillsammans med sin omke. 10 är yngre hustru i ett hus invid stora vägen i Kromhult. Huset är relativt nytt, 23 år gammalt. Makarna flyttade dit för 14 år sedan, efter det att de sålt sitt ställe i Stubbhult. G. kan kanske inte sägas vara någon ~~starkt~~ berättare, men han besvarar gärna frågor om hur det var för i tiden.

Jag är född i ett ställe i Stubbhults by i Kishult. Jag stannade hemma, tills jag var i 20-årsåldern. Man fick ju ta vad arbete man kunde få tag i, och jag kom till Höganäs och blev gruvarbetare. Där arbetade jag i ett års tid. Men så stukade jag armen och slutade där. Sedan kom jag till Billesholm. Det var inget roligt arbete i gruvorna. Svårt var det, men som sagt, det var dåliga tider, och man fick ta det arbete

som erbjöds. Mina bröder tog arbete på kvar-
 nar ^{och blev hjälpare.} Han var i Viteen. Han arbetade hos
 kapten Pettersson på kvarnen. Kaptenen
 hjälpte honom, så att han kunde sätta
 upp affär, och senare fick han överta kvar-
 nen.

År 1902 reste jag till Amerika. Där
 var jag med och byggde järnvägar, tunnlar
 och sånt där. Jag for tillbaka hem till
 Sverige 1907. Jag var hemma på stället
 i Stubbhult några år, innan jag tog det an.
 Det var 1912 jag övertog det.

Far hade köpt det 1877, samma år
 som jag föddes. Han kom nämligen från Kaps-
 hult i Knäreds socken. Han hade annars bott
 i Långattsbygge i Hishult.

Stället var på 40 tunnland, men då
 fanns det inte mycket odlad jord. När jag

köpte det, var då inte mer än 7 tunnland odlat,
men när jag lämnade det, var det 20 tunnland,
som var uppodlade.

När far köpte stället, hade det varit mäs-
ning av Stubbhults by, och gårdarna var utflytta-
de. Det hade sköts någon gång under 70-ta-
let. Det var bara Trac Hanssons och Nils Troeds-
sons (nämndens gård, nuvarande Lundebergs),
som låg kvar på sin gamla plats.

På den tiden var det ingen uppvoxen
skog i Stubbhult. Det mesta var ljungbackar.
Det hade nog funnits skog tidigare, men
de hade bränd väck skogarna. Det skulle
ha varit för att få bort vargarna. De höll
sig helst i skogen. När de sköt de sista
vargarna var min far 18 år. Det var 1863.
Då tog de tre stycken. Åtminstone när
av dem sköts häruppe i gränsen mellan

Markaryd och Hishult och Kväred. De hade
skallgång från alla socknarna och ringade
in den där. Där var en is från Käshult där
vid Kväred, som sköt en.

Fäladsmarken var uppdelad, så var och
en hade sitt skifte. Ljungen brändes, inte var
år, men någon gång emellanåt. Sen blev där
betesmark en tid med lite gräs. Fåren åt
ljungen också. Efter första världskriget var
det brist på foder, och då köptade de sådan
ljung och sålde till Skåne. Men de som
köpte oyp det fick inte sålt allt. Ljungen
låg och brände ihop hos den. De malde
också mjöl av ljungen till att fodra svin
med.

När ljungen brändes, skulle det blåsa
lite men inte för mycket. Om elden ville
sprida sig för långt, fick man slå på den

med eneristor. Kreaturen gick på fåladsmar-
ken från först i maj till i oktober.

Får gjorde träskor. Det var riktiga trä-
träskor utan läder. Ja, han gjorde såna med
läderputor också. Jag har med gjort träskor.
Förr kunde nästan varenda en göra såna. När
jag var en 17, 18 år så försökte jag, men jag
tyckte jag fick dem inte så bra.

Får gjorde träskor både sommar och
vinter, utom en tid på vintern när han höll
på med tröskningen, ^{och på sommaren när han hade jordbruket på} han gjorde dem bara
på beställning. Annars var han de som gör-
de träskor och tog ut på marknaden med
men det gjorde får aldrig. Han fortsatte att
göra träskor även sedan han hade lämnat
jordbruket. Han gjorde nästan de mesta då.
Han täljde 4 eller 5 par om dan och fick
50 öre parst. Puteträskor med läder

ovarpå stycket blev dyrare. Putorna fick han
gå till skomakaren med och få sytt.

Träskorna gjordes av björketiä och fure och
så. Björket fick han gå sin egen mark, men
till sist så köpte han. Det skulle helst
vara träsk, som hade växt i sjöland mark.

Ad säna, som inte var mer än ett år
gamla, kunde ju få göra ett par träskor

Annars var ju de som gjorde baljer och
träspannar och sånt. Men där fanns ingen,
som gjorde lagglärl i Stubbhult. Hos Bengt
Svenssons gjorde ^{de} bara lite till sig själva.

Så fanns det somliga som handlade.
Ludvig Nilsson var ute för det mesta. Drängen
fick själv sköta om stallet. Och hans töser
hjälpte ju till mycket ute också. De var
duktiga. En del av de gamle handlade
med vävskedar och linnevaror. Så fanns

des de som sålde oljetryck, tavlor som var importerade från Tyskland. Det var många grägar, som gick omkring och sålde såna så där omkring 1900.

Man sticade något. Det var där ju många, som såg och sticade tröjor. Sjömanströjor kallade de dem. Prickiga var de. Det tog rätt lång tid att sticka sådana där sjömanströjor. De sticades inte så bastant. När de blev våta, drog de sig samman. De som sticade behövde gott på bra, om där skulle bli nåt av det. Men man sticade inte så särskilt mycket. Hon hade ju alla sina barn (6 st.) och höns och svin, som gav henne arbete.

Det var 4 km till skolan i Hishult. Där var där ingen skog mellan Stubbhult och Hishult. Det är mörkare där nu än förr. Vi var ju också många, som följdes på god vägen.

När jag gick i skola i Hishult, var vi 80 barn där. De som var från Vannis och Farhultsbygge hade en 6-7 km att gå. Småskolan hade ingen sal. Den hölls någon gång i Stubbhult och någon gång i Kornhult. Det berodde på var den kunde få hålla till. Jag gick 2 år i småskolan och 4 år i storskolan.

Det fanns ingen affär i Kornhult då. När måste var i Hishult. Där var det annars inte så mycket bebyggt. Jag vet inte riktigt var allt folket bodde då. Många bodde bara i en liten koja ute i markerna och levde på jag vet inte vad.

ibland hade vi tjuv hemma att köra udd och ibland kor. Mjölk från korna fick vi själva ta hand om då. Inga mjölk såldes.

Där var en gammal grube som hette

Albin Lindbovist. När han kom hem till oss, började han gråta om att han hade sett spöken. Han gick berättade han om att han hade åkt ett spöke nypå Tingsleden. Han tyckte, att skorna drog så fröskräckligt. När de kom nypå backen, var det som om en säck damps av. Han trodde det var en gas. När man började gå, blev man ibland så rädd, så man torde knappast gå vidare.

Vi arrenderade bort jakten. De som arrenderade var nerifrån Skåne. Det fanns inte så mycket vilt för den tiden på Ljungbackarna. Det var hönsjakten vi arrenderade bort. De som hade jakten betalade egentligen ingenting, men de bjöd på kaffe och godis, och då samlades vi alla. När jag var ung, var jag också ute och jagade, men det var bara lekar.